

NY VALP I HUSET

Del 2

Familien Olsen kom hjem fra sin første kurskveld med et mål for øye. KONTAKT med sin firbeinte venn.

De hadde fått en del gode tips hos kursleder, og satte i gang med treningen med det samme.

Først måtte de ha familieråd om hvordan og hvem som skulle trene valpen. De ble enige om at mor skulle forsøke om morgenen, ungene på ettermiddagen og far om kvelden. De skulle alle fire bruke samme metode og aller viktigst samme kommandoord.. Så fort valpen kom bort til dem, skulle det roses og klappes langs munnen.

De bestemte seg også for å konkurrere litt seg imellom for å se hvem som lettest fikk hunden til å komme bort til seg.

Denne valpen er ikke identisk med hunden i artikkelen. Fotograf er Tina Løkke Vie.

Artikkelforfatter: Kari Ditlefsen

Etter tre dager var det far som ledet treningen overlegent. Lille Sofus kom så snart far ropte ordet *Hiiiiit!*

Mor lå ikke så langt etter, mens åtteåringen enda ikke hadde fått respons fra hunden. Han furtet litt for det. På neste kurskveld skulle de vise sine kunstner, men da kom ikke Sofus til far heller, her var det altfor mye annet som interesserte.

Denne kvelden lærte de om forsterkning. Det er ganske vanlig at vi mennesker må ty til hjelp for å få hunden vår oppmerksom. Dette kan når det gjelder vår rase være en godbit. De fleste hunder elsker jo alt spiselig, så hvorfor ikke... Men familien måtte lære mye om når de skulle gi denne belønningen.

Det nytter ikke å få en hund til å forstå hva den får ros for hvis ikke godbiten gis STRAKS hunden gjør det du ønsker. Tre sekunder for sent og du har ikke oppnådd noe. Valpen vil da ikke koble godbiten med

at den kommer. Det er veldig lurt å begynne å rose hunden så snart den er på vei mot deg, og når den så er kommet helt frem overøser du den med entusiastisk ros og godbit.

Jeg vil forklare litt om det å være entusiastisk. Jeg har selv trent en del hundeeiere, og blir veldig frustrert over at de bruker samme tonefall for ris og ros. Du ser at hunden begynner å snuse i bakken eller gjesper eller klør seg, alt dette er dempende signaler som viser at hunden slett ikke forstår hva du ønsker fra den. Det er heller ikke så rart når eiers stemme er like monoton som stemmen til han som leser opp børsnoteringer i N.R.K.

Familien fortsatte å øve på innkalling, og nå da det var hjelp å få fra godbit, fungerte det hele mye bedre. Guttungen stjal frekt fra søndagssteken og med dette oppnådde også *han* en hund som kom på ordet *hiiiiit*.

De syntes at nå var tiden moden til å forsøke innkalling utendørs. Neida, det var enda ikke prøvd. De hadde klokkelig holdt seg inne i stua med treninga, hvor hunden

ikke kunne stikke av. Vel, kvelden før de skulle på kurs toget hele familien ut i hagen. Sofus var forsvarlig koblet, og med nervene i høyspenn og etter mange og lange rådslagninger om hvem som skulle løpe hvor hvis han forsvant ut av syne, koblet de han fri.

Dett var dett.....

Sofus visste godt hvor det var et hull i gjerdet. Det hadde han lært på sine mange og ensomme tisseturer i grålysningen de første ukene hos familien Olsen.

Vips så var han borte - de fire så rådville på hverandre, og forsøkte med noen spede og forsagte *hiiiiit*, pluss noen lette løpende trinn mot porten. Hullet i gjerdet var for lite for de tobeinte.

Der kom lyden av hvinende brems og de satte farten betraktelig opp. Ute på veien var det stoppet en bil med en rasende sjåfør (ikke så rart) og rett foran hjulene sto Sofus og kikket med hodet på skakke. Han var blitt såpass forskrekket at far fikk koblet ham uten problemer. Det ble ikke mer trening den kvelden, som heller ble brukt til å tette alle hull i gjerdet.

◀ På kurset neste dag klaget de litt over sin umulige hund, og fikk høre ordet kropps-språk. Kursleder demonstrerte hva han mente ved å ta noen små dansetrinn samtidig som han ropte *hiiiiit* og danset seg bort fra Sofus. Valpen ble så fasinert av denne oppvisningen at han kom settende. Fikk en masse ros med entusiastisk stemme og en godbit. Leder danset videre og Sofus fulgte, dette syntes han var gøy. Instruktøren var en satt mann i femtiårene som når sant skal sies så noe latterlig ut i sitt forsøk på diverse dansetrinn. Ungene måtte snu seg bort før de sprutet ut i latter, men Sofus syntes det hele var flott... og det var nå han som var juryformann.

Far Olsen så noe beklemt ut, han tenkte på naboens reaksjon hvis han skulle til med denne kroppsøvninga hjemme i hagen. Det ble forklart at han fikk øve før naboen sto opp om morgenen for det var helt nødvendig å bruke kroppssignaler, som er hundens eget språk.

Dessuten så de jo at det funket. Sofus fulgte instruktøren som en skygge i påvente av flere hopp og sprett, ros og godbit.

Vel hjemme igjen var det ungdommene som begynte. Det falt litt mer naturlig for dem og bevege seg med mange og intrikate faktorer. Sofus fulgte med fra kurven sin, men var forståelig nok for trøtt etter kurskvelden til å bli med på dansen.

Neste ettermiddag var det duket for oppvisning i hagen. Nå da alle hull i gjerdet var tettet slapp de Sofus uten å nøle og åtte-åringen satte i gang. Han var fotballspiller og kunne dette med å bevege seg. Sofus kikket opp fra gressplenen og ble med på leken tett inntil beina til sin unge herre. Fikk ros og godbit og syntes livet var skjønt. Datteren kom også fra sitt forsøk med æren i behold, da gikk det verre med mor og far. Dette ble for flaut. De kikket over til naboen som holdt på å luke i et bed, på den andre siden var det gressklipping som foregikk. De bestemte seg for å stå tidlig opp neste dag... Da de møtte ungene til frokost påsto de at det hadde funket bra med hopp og sprett, ros og godbit. De to unge var litt ergelige fordi de ikke hadde vært våkne og sett sine foreldres morgentrim.

Familien bestemte seg for å ta neste treningsøkt på et ensomt og bortgjemt sted, og neste ettermiddag ble det biltur med Sofus. De hadde fått et godt råd om å la hunden først gjøre seg kjent på stedet ved å leie ham rundt i bånd mens han lukket og inspiserte. Etter ca 10 minutter slapp de ham løs, og under over alle under han kom løpende mot dem der de danset bort fra ham og ropte *hiiiiit* med godbitene klare i utstrakte hender. Det var kanskje like greit at dette foregikk i trygg avstand fra det offentlige rom. Tingene var i alle fall på glid og nå

var det bare for familimedlemmene og fortsette med treninga. Det gjorde de, og var verdens stolteste mennesker på neste kurskveld med en hund som endelig hadde oppdaget at han tilhørte en flokk.

Valp i "førskealder". Foto: Tina Løkke Vie.